

Gróf Széchenyi István.

Irta: SZEMERE EMIL.

„Föl tengerre magyar! Aknázd ki kincseit
Tűzd a koronádba, Keletnek gyöngyeit.
Négyes folyód fodrát, karcu hajó szelje
Száguldó paripád, szélvihart leverje.
Törd meg az anyagot, s a bércznek kövébül
A szent szabadságnak, nagy temploma épül!“
Igy szólt Apostolunk nagy Széchenyi István,
S elszállott az ige, sebes röptü szárnyán,
Felkereste zúgát, a kicsi kunyhónak,
Büszke palotáknak, a sűrű vadonnak.
S megujhodott a föld, miként a tetszhalott
Kit sötét sirjától, orvos elragadott
Ismét újra virul, miként a nagy beteg,
Kit hűen ápoló anyakéz mente meg,
Anyja volt a hazánk, szívéhez volt nőve,
Mint a koronás tölgy, gyökere a földbe.
Vissztükrözte keble, örömét, fájdalmát,
Mint meny, nap mosolyát; tenger vihar jajját!

* * *

Megmérgező fulánk, a rágalom nyelve,
Harag, boszuállás, irigységgel telve,
Messiásként ő is hiteért szenvedett!
Hordta, mint megváltónk, a martir keresztet.
De hite nem tört meg, — éltette reménye —
Áttör a sirokon, felcsillámlik fénye
Felszáll a magasba, ott ragyog az égen,
Egy boldogabb, egy szebb jövőnek jegyében.
Vallásod szívünknek szentélye örökre,
Hogy magyar hazánknak, a jövő öröke
Hogy a magyar nem volt! Csak most töri rögét
S rózsákkal hinti be, egykoron jövőjét!